

Minu Raamatukogu

Ma pean alustama kaugemalt. Ma elan lirimaa Dublinis ja olen praegu Läänemaa Ühisgümnaasiumis vahetusõpilane, minu ema on eestlane, aga isa iirlane. Kui ma olin üheksa aastane, siis ma murdsin oma jalaluu. Olin väike tüdruk suurte poiste keskel ragbi trennis ja seal juhtunud õnnetuse tagajärjel sain ma endale ilusa roosa kipsi kaheksaks nädalaks, mis tundus mulle lõpmatu pikk aeg. Selle õnnetuse kaudu avanes mulle uus maailm - raamatute imeline maailm.

Kui olin kodus haige, käis vanaema minu eest hoolitsemas, sest vanemad pidid tööl käima. Mul oli väga igav ja ma hädaldas vanaemale, et mul pole midagi teha, kuni mu vanaema soovitas mulle lugeda raamatuid. Leidsin kodus lastekirjandusklassika teosed. Ühe raamatu kaas paelus minda väga: sellel oli poiss, kelle ümber oli roheline džungel ja kuskil puude tagant paistis ka tiiger. Kõige intrigeerivam oli raamatu autori nimi - Rudyard Kipling. See raamat sai mind täielikult enda kätte...

Ma ahmisin raamatuid nagu näljane oma vanavanemate raamatukogust. Ma kukkusin nagu Alice küülikuurgu, ma lendasin Eikunagimaale koos Tinkerbelliga, ma sõin tohutuse koguses juustvõileibu, kui lugesi raamatut „Heidi“ (kuna ma tahtsin olla peategelase moodi). Ma hakkasin unistama elamisest raudteejaama kõrval pärast E.E. Nesbitti romaan „Rautee lapsed“ lugemist, ma avasin kodus kõikide riidekappide uksi, lootes, et satun nende kaudu kordki Narniasse. Ma lugesi „Väikeseid Naisi“ üha uuesti ja uuesti ja kandsin seda raamatut endaga igale poole kaasa.

Kaheksa nädala pärast sain ma lahti oma roosast kipsist, aga mitte lugemisjanust.

Vaikselt liikusin ma lastekirjandusklassikast maailmaklassikani, Beatsi juurest Ginsburgini ja täiesti endasse haaras mind õdede Brontete proosa ja G. G. Marquezi maagiline realism.

Ma loen, sest see muudab mind empaatiliseks, ma mõistan maailma paremini, ma loen, sest mul on nii suur tõmme ja kirg selle vastu. Lugedes inimestest, kes on elanud minust erinevates kultuurides ja erinevatel aegadel, siis ma saan kogeda, milliseid nad olid, mida nad nägid. Ma loen, sest see on väljapääs minu reaalsusest. Minu elu on nagu üks suur raamatukogu.

Riin Katie McLave

10.kl Läänemaa Ühisgümnaasium